

og Institutioners Vedkommende. Det er jo klart, at dette giver en meget betydelig Merbeskatning for de Selskaber etc., der her er Tale om, og det vil jeg gerne fremhæve. Jeg anser ikke selv de Beskatningsregler, vi har for Andelsselskaber og gensidige Selskaber, for ideelle. Det har altid været et meget vanskeligt Omraade at lovgive paa her i Rigsdagen, og jeg skal for mit Vedkommende være meget villig til at deltage i Overvejelser om en bedre Ordning. Men den, den højtærede Finansminister foreslaar, er lovlig summarisk og vil i hvert Fald ramme de vedkommende Selskaber meget haardt.

Den højtærede Minister har foreslaaet, at for den Del af Selskabets Indkomst, der henlægges til Reservefonden, nedsættes Skatten med $\frac{1}{3}$, medens det nu er $\frac{1}{4}$. Det er et Forslag, jeg for mit Vedkommende kan tiltræde. Det var en ny Regel, der indførtes i Skatteloven af 1922, at der skabtes en Lettelse for Henlæggelser til Reservefond, og det er en sund Tanke, jeg godt kan være med til at føre noget videre.

Ministeren har endvidere foreslaaet, at den Del af Indtægten, som hidrører fra Virksomheder i Udlandet, ikke som efter den gældende Skattelov helt skal fritages for Skat, men nedsættes til Halvdelen. Før Krigen, altsaa efter Skatteloven af 1912, beskattede man overhovedet ikke Selskabernes Indtægter af Virksomhed i Udlandet ud fra den Betragtning, alle den Gang var enige om, at det gjaldt om at drage saa megen fremmed Kapital som muligt her til Landet. Det gjaldt om, at internationale Selskaber kunde føle sig trygge ved at have Sæde her i Danmark. Det gjaldt om at fremme Handelen med Udlandet og om at trække saa meget hjem fra Udlandet som muligt. Under Krigen blev Forholdet anderledes. Da var det nødvendigt at inddrage mange ekstraordinære Skattekloder, og vi kom da ogsaa til at beskatte Indtægterne fra Udlandet med de eksorbitant høje Skattesatser, der som bekendt gjaldt under Krigen. Men dette, som kun skyldtes de abnorme Forhold, gik vi tilbage fra igen i 1922, og jeg mener, det var rigtigt, ikke alene paa Grund af de almindelige Betragtninger, jeg her har fremsat, men ogsaa fordi der den Gang var en meget stærkt udtalt Tendens i Udlandet til at tage til sig, hvor der var noget at tage, og navnlig efter hele den meget stærkt udviklede økonomiske Egoisme, som har gjort sig gældende i de første Aar efter Krigen, en stærk Tendens til at lægge saa meget som muligt paa fremmede Selskaber. Naar dette var Tilfældet, maatte vi passe paa, at vore Selskaber,

som virkede i Udlandet, ikke i alt for trykkende Grad kom til at arbejde under en Dobbeltbeskatning. Derfor mente jeg det rigtigt at stryge Skatten helt den Gang. Nu baade kan og bør dette Forhold nærmere undersøges. Forholdene har i nogen Grad ændret sig. Udsigten til Repræsalier og en virkelig Iværksættelse af saadanne har gjort, at man har trukket Følehornene noget til sig med Hensyn til Beskatning af fremmede Selskaber. Og jeg skal være villig til at overveje, hvorvidt vi kan gaa den Mellemsvej, som af Finansministeren her er foreslaaet.

Under § 3 har den højtærede Minister foreslaaet Skattefrihed for Kongen og Dronningen og den til enhver Tid regerende Konges Ascendenter og Descendenter. Det er atter et Bevis paa, hvorledes Løverne tæmmes efterhaanden. Den Gang den nuværende Regering var i Opposition, foreslog de jo Ophævelse af Skattefrihed for alle kongelige Personer, der maatte ikke være Tale om at undtage hverken Kongen, Dronningen, Kronprinsen eller nogen som helst; de skulde betale Skat som alle andre. Nu er man dog blevet saa elskværdig, at man vil gøre Kongen og Dronningen og den til enhver Tid regerende Konges Ascendenter og Descendenter skattefri, og naar Tanken optræder under denne Form, er det noget; der i højere Grad er værd at overveje end det ærede Partis tidligere Standpunkt fra en mere begejstret Ørkenvandringstid.

Under § 4, vil jeg gøre opmærksom paa, er der indført en Bestemmelse, som vil virke meget strengt, hvis den bliver vedtaget, nemlig at Lejeværdien af en Ejendom skal sættes til mindst 5 pCt. af Erhvervelsesbeløbet eller af Ejendomsskyldværdien. Det kan blive overordentlig strengt i de mange Tilfælde — jeg behøver ikke at nævne Eksempler derpaa — hvor visse Ejendomme har maattet ansættes eller er blevet ansat til Ejendomsskyldværdi langt op over, hvad deres egentlige Brugsværdi er. En Bestemmelse som denne vil i mange Tilfælde komme til at virke uretfærdigt, og jeg tror, man maa blive staaende ved det, som er det naturlige, at Bolig i egen Ejendom beregnes efter, hvad Ejendommens Brugsværdi kan anslaaes til, det vil sige, hvad den antagelig kan udlejes til; det tror jeg bliver bedre.

Jeg kommer nu til § 8, om Skattefradragene. Der har den højtærede Minister været streng med Hensyn til de personlige Fradrag. Den gældende Regel er jo den, at Familieforsørgere i København og Frederiksberg, i Købstæderne og visse Flækker og